

понятіята: напр. ако кажемъ: *остра сабѣя*, тукъ думѣтъ сѣ употребени въ правъ смѣслъ; ако ли кажемъ: *остѣръ умъ* или *остра паметъ*, тукъ думата *остѣръ* са приема въ прѣбносно значеніе. — Тропытъ най-напредъ сѣ произлѣзли отъ сиромашіята на езика, и сетнѣ вече станѣли *украше- ніе на рѣчта*. Обыкновенно у сѣкъй народъ понятіята сѣ по-много неже думѣтъ, и за туй не достигатъ думы за из- разеніето на сичкытъ понятія. А за да избѣгне този недо- статкъ, народътъ прѣнося названіята на чувственнытъ пред- мѣты върху предмѣты умственны, и чувственното значеніе на думѣтъ преминува въ нравствено. Тѣй на пр. думата *лукавъ* отъ най-напредъ значала сгѣбавъ или сгѣбенъ (отъ слав. *лукъ* или *лѣкъ*, *лѣжж*, *сгѣбамъ* *сбивамъ* са или *извивамъ* и *разлѣчамъ*), а по-сетнѣ тя зела да значи *хи- таръ* и *челѣкъ*, който са преструва, *лицемѣръ*.

Да забѣлжимъ, че колкото е по-младъ единъ народъ, толкозъ езикътъ му е по-богатъ съ тропы, иносказанія; тѣй въсточнытъ езыцы сѣ по-богаты въ туй отношеніе неже за- паднытъ; и наопаки, колкото е по-старъ единъ народъ, тол- козъ по-малко иносказателности въ езика му, защото съ възрастѣта негова намалява и живостѣта на въображеніето.

По-извѣстнытъ тропы сѣ: *метафора*, *иронія* и *ипер- бола*, споредъ тѣхъ и самытъ слогъ са нарича: *метафо- рическый*, *ироническый*, *иперболическый*.

1) *Метафора* (отъ *μετα* — *прѣ*, и *φέρω* — *нося*, прѣносямъ) е таквозъ изричанье, въ което на единъ пред- мѣтъ са отдаватъ бѣлѣзытъ на другый, съ него сходенъ; на пр. като кажемъ: *пламенно* въображеніе, *каменно* сър- це, *жельзна* воля, морето *ехти*, вѣтъръ *свири* или буря *рее* и др. т. На метафората са относя еше и названіето на единъ предмѣтъ съ името на другый, който има еднаквы съ него свойства; на пр. нечувствителныя челѣкъ наричатъ